

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. [redacted] a soudců Mgr. [redacted] a Mgr. [redacted] ve věci žalobce: [redacted], bytem [redacted], proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium ČR**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 26.10.2005, čj. PPR-296/K-PK-2005,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 26.10.2005, čj. PPR-296/K-PK-2005, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informací podle ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále také jako zákon). Žalovaný dospěl k závěru, že odvolání podané žalobcem nebylo přípustné, neboť požadované informace byly žalobci poskytnuty dne 5.10.2005, a to zprávou preventivně informační skupiny kanceláře policejního prezidenta Policejního prezidia České republiky pod čj. PPR-10-103/K-PIS 2005, a nenastaly tak skutečnosti uvedené v ust. § 15 odst. 4 zákona, které by opravňovaly žalobce k podání odvolání. Žalovaný v rozhodnutí vycházel ze skutečnosti, že na žádost žalobce ze dne 20.9.2005 o poskytnutí informací o obsahu celé výroční zprávy Policie ČR za rok 2004 o poskytování informací podle zákona bylo reagováno dne 4.10.2005, kdy

byly požadované informace vypracovány pod čj. PPR-10-103/K-PIS-2005 výše uvedenou skupinou, přitom toto sdělení bylo i s příloženou počítačovou disketou předáno k poštovní přepravě dne 5.10.2005, tedy v poslední den zákonné lhůty. Nenastala tedy fikce rozhodnutí o neposkytnutí informací. Žalovaný uvedl, že lhůta pro poskytnutí informací je splněna, pokud byly poskytnuté informace do konce lhůty předány k poštovní přepravě. V tomto ohledu odkázal na ust. § 20 odst. 4 zákona a ust. § 27 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu. Tvrdil, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Žalobce tvrdil, že žádost o poskytnutí informací byla podána dne 20.9.2005. Lhůta pro poskytnutí informace uplynula dne 5.10.2005, žalobci přitom k tomuto okamžiku nebyly požadované informace poskytnuty, nastala tedy fikce vydání rozhodnutí o odepření informací podle ust. § 15 odst. 4 zákona. Žalobce namítl, že rozhodnutí neobsahuje náležitosti stanovené v ust. § 47 odst. 5 správního řádu, neboť rozhodnutí je vybaveno fotokopii podpisu, který není originálním a vlastnoručním podpisem policejního prezidenta. Požadované informace pak byly žalobci poskytnuty až dne 12.10.2005, tedy po uplynutí lhůty k tomu určené, navíc výroční zpráva takto poskytnutá, nebyla úplná. Ohledně povinnosti doručit rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů žadateli o poskytnutí informace žalobce poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze č.j. 6 A 180/93-38 ze dne 26.5.1995, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.7.2004 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2004, č.j. 5A 16/2002-43 a dále na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22.10.2003, č.j. 30 Ca 56/2003. Žalobce v žalobě namítl neúplnost zprávy ze dne 4.10.2005 (viz výše), přitom požadované informace mu nebyly poskytnuty ani před, ani po uplynutí lhůty pro poskytnutí všech požadovaných informací. Neúplnost poskytnuté informace spočívala dle žalobce v neúplnosti výroční zprávy o poskytování informací za rok 2004. Žalobce tvrdil, že ačkoliv je povinnou součástí výroční zprávy opis podstatných částí každého rozsudku soudu, přesto tato zpráva obsahuje údaje pouze o dvou rozsudcích m ačkoliv rozsudků ve věcech poskytování informací bylo vydáno více. Zejména ve zprávě není uveden rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.7.2004 č.j. 22 Ca 296/2003-38. Žalobce tvrdil, že mezi požadovanými informacemi byl zřetelně uveden požadavek na opis podstatných částí každého rozsudku soudu, přitom tato informace žalobci poskytnuta nebyla.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě na vrhl zamítnutí žaloby, přitom setrval na skutkových a právních závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí.

Ve věci soud již rozhodl rozsudkem ze dne 31.1.2008, č.j. 7 Ca 4/2006-35 tak, že žalobu zamítl. V rozsudku soud uvedl: „*V souzené věci je mezi účastníky řízení spor o tom, zdali bylo na základě fikce nastoleno rozhodnutí o neposkytnutí informací požadovaných žalobcem v žádosti ze dne 20.9.2005. Žalobce v žalobě existenci takového rozhodnutí tvrdil s tím, že pokud mu nebyly informace ve lhůtě 15 dnů poskytnuty, tedy neměl je tomuto dni k dispozici, fikce negativního rozhodnutí nastala. Soud se s tímto právním názorem neztotožnil.*

Patnáctidenní lhůtu k poskytnutí informací popř. k vydání rozhodnutí o jejich neposkytnutí zákon definuje jako časové rozmezí určené správnímu orgánu k tomu, aby žádost posoudil a informaci poskytl nebo vydal rozhodnutí o jejich neposkytnutí (lhůta pro vyřízení věci). V této lhůtě je tedy správní orgán povinen zvolit relevantní právní postup směřující k vyřízení žádosti, přitom této povinnosti odpovídá právo žadatele, aby o jeho žádosti bylo v tomto časovém úseku rozhodnuto, tedy aby správní orgán konal. Lhůta samotná je však určena správnímu orgánu a determinuje jeho aktivitu, nikoliv aktivitu žadatele. Žalobcem

tvrzená povinnost doručit rozhodnutí nebo informace v uvedené lhůtě žadateli je s ohledem na tuto skutečnost vyloučena. Doručení je totiž vázáno na skutečnosti objektivně časově neurčité a závislé na konání osoby, které je odručováno. Pokud je zákonem určena patnáctidenní lhůta, nelze její konec na takovou neurčitou skutečnost vázat. Správní orgán by tak musel počítat s možností uložení zásilky na poště, aktivitou či naopak nečinností adresáta, existencí sobot, nedělí a státních svátků v době doručování, apod. Lhůta pro vyřízení žádosti, od jejíhož uplynutí je odvislý i samotný vznik fiktivního rozhodnutí, by se pak řídila skutečnostmi neurčitými a v době doručení žádosti správnímu orgánu objektivně nezjistitelnými. Právní názor žalobce, na němž postavil svou žalobu, tedy nemůže obstát, oporu v zákoně takový názor nenachází. Soud nevycházel z žalobcem namítaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (5 A 16/2002-43 a 1 As 15/2006-73), neboť tato rozhodnutí věc z hlediska uvedeného výše neřeší. V tomto ohledu soud také poukazuje na zákon č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, jímž byl zákon o svobodném přístupu k informacím novelizován. Nová právní úprava upustila od spojení nečinnosti správního orgánu se vznikem fiktivního rozhodnutí o neposkytnutí informací. Podle názoru soudu je tedy v tomto směru jednou ze zásadních otázek práva na svobodný přístup k informacím to, zdali byl správní orgán skutečně nečinný, tedy informace nehodlal poskytnout, resp. neposkytl, nikoliv zdali správní orgán striktně dodržel patnáctidenní lhůtu k poskytnutí informace či k jejímu doručení (jak je uvedeno ve výše zmíněných rozsudcích Nejvyššího správního soudu) bez toho, aby se dále přihlíželo k tomu, zda správní orgán informace žalobci, byť i po uplynutí lhůty, skutečně poskytl.

O existenci fiktivního rozhodnutí lze hovořit až v případě, kdy správní orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti informace neposkytne, popř. nerozhodne o zamítnutí žádosti. Účelem tohoto ustanovení je umožnění účinné obrany žadatele proti neposkytnutí informací, resp. nečinnosti správního orgánu a zároveň umožnění věcného přezkumu takového fiktivního rozhodnutí v odvolacím řízení. Je však na žadateli, aby běh lhůty (při vědomí, že správní orgán má na vyřízení žádosti 15 dnů) a případný vznik fiktivního rozhodnutí sledoval a včas podal odvolání. Je zde nutné mít na zřeteli, že odvolání v tomto případě slouží k odstranění nečinnosti správního orgánu, kdy žadatel neobdržel rozhodnutí fyzicky existující, na jehož právní závěry a skutková zjištění by byl nucen reagovat. Pokud tedy žadatel neobdrží rozhodnutí v přiměřené době obvyklé pro jeho doručení, přitom okamžik, kdy uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí musí být žadateli o poskytnutí informace znám (zásada *vigilantibus iura scripta sunt*), je na žalobci, aby na nečinnost správního orgánu odvoláním reagoval.

S ohledem na uvedené skutečnosti se podává, že fiktivní rozhodnutí, které žalobce odvoláním napadl neexistuje, neboť správní orgán prvního stupně žádost v zákonné lhůtě vyřídil a informace žalobci poskytl (jejich předáním držiteli poštovní licence). Správně proto žalovaný odvolání proti takovému neexistujícímu rozhodnutí zamítl. Pokud žalobce v žalobě namítal neplatnost poskytnuté informace, mívá tato námitka podstatu posuzované věci. Rozhodnutí žalovaného je o zamítnutí odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informací (jehož existenci tvrdil sám žalobce), není tedy důvodu v žalobě napadat podání správního orgánu, které v odvolacím řízení nebylo a ani nemohlo být řešeno.

Soud se neztotožnil s námitkou žalobce namítající absenci podpisu na vydaném rozhodnutí. Ve správním spisu je založen originál rozhodnutí, který je podepsán osobou oprávněnou - zástupcem policejního prezidenta (náměstkem plk. ██████████).

S ohledem na skutečnost, že originál rozhodnutí vlastnoručně podpis oprávněné osoby obsahuje, není námitka žalobce namítající porušení ust. § 47 odst. 5 správního řádu důvodná.“

Rozsudek Městského soudu v Praze byl na základě kasační stížnosti podané žalobcem zrušen a věc byla soudu vrácena k dalšímu řízení rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2009, čj. 2 As 56/2008-59d. Soud v tomto rozsudku mj. uvedl: „Stěžovatel namítá, že se městský soud nezabýval jeho námitkou, že na správním rozhodnutí, které obdržel, není originální podpis, nýbrž že se jedná pouze o fotokopii.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že stěžovatel tuto námitku v žalobě řádně uplatnil. Na str. 3 žaloby totiž namítal, že správní rozhodnutí neobsahuje náležitosti stanovené v § 47 odst. 5 správního řádu z roku 1967, neboť u podpisové doložky „plk. Mgr. [redacted], policejní prezident“ je pouze fotokopie nečitelného podpisu s údajem „v. z.“. Městský soud pak ve vztahu k náležitostem správního rozhodnutí v napadeném rozsudku uvedl, že porušení § 47 odst. 5 správního řádu z roku 1967 neshledal, neboť součástí správního spisu je „originál rozhodnutí, který je podepsán osobou oprávněnou – zástupcem policejního prezidenta (náměstkem plk. [redacted])“.

Z uvedeného je zřejmé, že se městský soud námitkou stěžovatele, že rozhodnutí, které mu bylo doručeno, neobsahuje originální podpis oprávněné osoby zabýval. Tuto námitku shledal nedůvodnou a to s poukazem na skutečnost, že ve správním spisu je originál rozhodnutí řádně podepsaný oprávněnou úřední osobou. Jistě není pochyb o tom, že se městský soud mohl touto námitkou zabývat podrobněji, na druhou stranu jeho stručnost ještě bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Z rozsudku je totiž seznatelné, že se soud námitkou zabýval a že jí s ohledem na existenci originálu správního rozhodnutí obsaženého ve spisu důvodnou neshledal, neboť je zřejmé, že rozhodnutí oprávněná úřední osoba vydala. Aniž by to pak městský soud výslovně sdělil, je z uvedeného patrné, že doručení pouhé fotokopie správního rozhodnutí nezákonným neshledává. Rozsudek městského soudu tak nepřezkoumatelným není a důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neobstojí.

Pokud pak jde o zákonnost tohoto závěru městského soudu, nemůže se s ním Nejvyšší správní soud ztotožnit. Naopak má ve shodě se stěžovatelem za to, že jestliže žalovaný doručil stěžovateli pouze fotokopii správního rozhodnutí a nikoli řádně podepsané vyhotovení, porušil § 47 odst. 5 správního řádu z roku 1967. Podle citovaného ustanovení se v písemném vyhotovení rozhodnutí „vede též orgán, který rozhodnutí vydal, datum vydání rozhodnutí, jméno a příjmení účastníků řízení. Rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby“. Podle § 51 odst. 1 správního řádu z roku 1967 se rozhodnutí účastníkovi řízení „oznamuje doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí“. Z uvedeného tak plyne, že správní řád z roku 1967 požadoval, aby bylo účastníkovi řízení doručeno vyhotovení rozhodnutí opatřené mj. razítkem a podpisem oprávněné úřední osoby. Pokud tak žalovaný v daném případě neučinil a doručil stěžovateli pouze fotokopii rozhodnutí, postupoval nezákonně.

K tomu je třeba nejprve poukázat na to, že tato vada nezpůsobuje v daném případě nicotnost správního rozhodnutí. O nicotné rozhodnutí by totiž mohlo jít tehdy, ukázalo-li by se, že bylo vydáno zcela bez vědomí oprávněné úřední osoby. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně není. Jednak není pochyb o tom, že příslušná osoba (policejní prezident zastoupený podle vnitřního předpisu svým náměstkem) rozhodnutí skutečně podepsal, neboť fotokopie rozhodnutí doručeného stěžovateli i vyhotovení rozhodnutí obsažené ve správním spisu podpis, resp. fotokopii podpisu obsahují. Navíc z dalšího jednání policejního prezidenta,

je zřejmé, že se s vydaným rozhodnutím ztotožňuje a že je skutečně vydal, neboť je řádně obhajoval v řízení soudním, kde podal jak vyjádření k žalobě, tak ke kasační stížnosti.

Přestože není rozhodnutí policejního prezidenta nicotné, není pochyb o tom, že je v rozporu s § 47 odst. 5 správního řádu z roku 1967, neboť je zatíženo vadou spočívající v absenci podpisu oprávněné úřední osoby na vyhotovení, které bylo doručeno stěžovateli. Nejvyšší správní soud musel proto vážít, zda se jedná o takovou vadu, pro kterou bylo na místě správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Dospěl však k závěru, že v daném případě nikoli. Vycházel přitom ze svého rozsudku ze dne 26. 4. 2007, č. j. 2 As 71/2006 - 95, dostupného na www.nssoud.cz, kde se touto otázkou již zabýval. Uvedený rozsudek se sice vztahoval k rozhodnutí vydanému podle zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, avšak to v daném případě nehraje žádnou roli, neboť i tento zákon, stejně jako správní řád z roku 1967, vyžaduje, aby bylo písemné rozhodnutí doručované účastníkovi podepsáno oprávněnou úřední osobou (viz jeho § 124 odst. 1 druhá věta, podle níž musí písemné vyhotovení rozhodnutí „obsahovat též datum vydání a musí být podepsáno s uvedením hodnoty, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře a doručeno účastníkovi řízení“). Závěry obsažené v tomto rozsudku jsou tak plně aplikovatelné i na danou věc.

V citovaném rozsudku pak Nejvyšší správní soud k této otázce uvedl: „V daném případě však tato vada (pozn. soudu: je-li účastníkovi doručena pouze fotokopie správního rozhodnutí) neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci, neboť z tohoto formálního pochybení nevzešlo žádné zkrácení procesních práv stěžovatele v řízení před žalovaným ani před městským soudem a žádné zhoršení jeho celkové právní situace (ostatně ani sám stěžovatel žádné takové porušení neuvádí). Vzhledem k tomu nelze tuto vadu chápat jako důvod pro zrušení rozhodnutí městského soudu v rámci řízení o kasační stížnosti. K tomu viz per analogiam rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, (zveřejněno: Sb. NSS 199/2004)“.

Uvedený závěr Nejvyššího správního soudu pak potvrdil i Ústavní soud, který ve svém usnesení ze dne 2.10.2007, sp.zn. I ÚS 1854/07, <http://nalus.usoud.cz>, poukázal na to, že „takové čistě formální pochybení v žádném případě nedosahuje intenzity protiústavnosti. Stěžovatel zjevně nebyl zkrácen na svých právech, když na základě doručených kopií rozhodnutí byl s jejich obsahem v celém rozsahu seznámen, řádně a ve lhůtě uplatňoval na jejich podkladě opravné prostředky a když ani v pozdějším řízení nevznikly pochybnosti o autenticitě těchto správních rozhodnutí“.

Ani v právě posuzovaném případě pak Nejvyšší správní soud neshledal, že by tato vada jakkoli zkrátila procesní práva stěžovatele, a to ani v řízení před žalovaným ani před městským soudem. K žádnému zhoršení jeho celkové právní situace tedy nedošlo (ostatně ani sám stěžovatel žádné takové porušení neuvádí). Na základě doručené kopie rozhodnutí se s jeho obsahem v celém rozsahu seznámil a řádně proti němu podal žalobu. Ani v pozdějším řízení pak nevznikly žádné pochybnosti o autenticitě správního rozhodnutí. Uvedená vada tak neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci a nelze ji považovat za důvod pro zrušení rozhodnutí městského soudu v rámci řízení o kasační stížnosti.

Poukazuje-li stěžovatel na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2003, č. j. 5 A 150/2001 - 48, publikované ve Sb. NSS pod č. 82/2004, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že fotokopie rozhodnutí nemá náležitosti řádného písemného vyhotovení rozhodnutí a je-li taková fotokopie účastníkovi doručena, nelze to považovat za doručení rozhodnutí, je třeba uvést, že se v tomto případě nejednalo o rozhodnutí podle správního řádu z roku 1967, nýbrž o rozhodnutí podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Tento zákon pak, na rozdíl od správního řádu, obsahuje ustanovení, které určuje, že

rozhodnutí je neplatné, pokud v něm chybí některá ze základních náležitostí rozhodnutí (srov. § 32 odst. 2, 7 citovaného zákona). Pokud pak bylo účastníkovi doručeno ze zákona neplatné rozhodnutí, nemohlo se jednat o řádné doručení. Uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu se tak týkalo právně odlišné situace a nelze je na věc právě posuzovanou aplikovat.

Stěžovatel dále, s poukazem na několik rozhodnutí správních soudů, nesouhlasí s názorem městského soudu na to, kdy lze hovořit o existenci negativního fiktivního rozhodnutí podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že závěr městského soudu je v daném případě odlišný od názoru, který v minulosti zastával ve svých rozhodnutích Nejvyšší správní soud. V daném případě však došlo k odklonu od této judikatury, a to rozhodnutím rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007 - 84, www.nssoud.cz. V citovaném rozhodnutí rozšířený senát dospěl k závěru, že „povinný subjekt poskytl včas požadované informace podle ustanovení § 14 odst. 3 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 22.3.2006, nebo vydal rozhodnutí, kterým žádosti nevyhověl podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona, pokud příslušné písemnosti určené žadateli předal ve stanovené patnáctidenní lhůtě alespoň k doručení. Byly-li následně požadované informace či rozhodnutí žadateli doručeny až po uplynutí této lhůty, nenastala v důsledku toho právní fikce negativního rozhodnutí podle ustanovení § 15 odst. 4 zákona“.

Zmíněné rozhodnutí rozšířeného senátu tak dává jednoznačnou odpověď na tuto otázku a potvrzuje v tomto ohledu závěr městského soudu, že žalovaný poskytl informace včas, pokud je předal dne 5. 10. 2005 k poštovní přepravě (stěžovatel o poskytnutí informací požádal dne 20. 9. 2005). Nejvyšší správní soud zde považuje za vhodné poukázat na to, že rozšířený senát je zákonem povolán k tomu, aby mohl stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu změnit (§ 17 s. ř. s.). Ani tato stěžovatelova námitka tak nebyla shledána důvodnou.

Pokud však jde o poslední námitku, tak Nejvyšší správní soud zcela souhlasí se stěžovatelem v tom, že se městský soud namítanou neúplností poskytnuté informace měl v daném řízení zabývat.

Podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. „jestliže orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informace či nevydal rozhodnutí podle § 15 odst. 1, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne, kdy uplynula lhůta pro vyřízení žádosti.“ Odst. 1 tohoto ustanovení stanoví, že „pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží podle § 14 odst. 2 nebo podle § 14 odst. 3 písm. b)“. Z uvedeného je zřejmé, že pokud povinný subjekt (žalovaný) neposkytl stěžovateli všechny jím požadované informace, tj. žádosti plně nevyhověl, má o tom vydat rozhodnutí (§ 14 odst. 1). Nevydá-li povinný subjekt rozhodnutí ve stanovené lhůtě (nepředá-li k doručení), má se za to, že vydal ve vztahu k neposkytnutým informacím zamítavé rozhodnutí (§ 14 odst. 4).

Pokud v daném případě stěžovatel podal odvolání proti negativnímu fiktivnímu rozhodnutí, v němž namítal nejen opožděnost poskytnutí informací, ale též jejich neúplnost (str. 2 odvolání), je zřejmé, že brojil jak proti negativnímu fiktivnímu rozhodnutí, jehož vznik spatřoval v opožděném poskytnutí informací (tedy negativnímu fiktivnímu rozhodnutí, které se mělo vztahovat ke všem informacím, které stěžovatel požadoval), tak proti negativnímu fiktivnímu rozhodnutí, jehož vznik odvozoval od toho, že žalovaný přípisem podaným na poštu dne 5. 10. 2005 neposkytl veškeré informace, které v žádosti požadoval (tedy negativnímu fiktivnímu rozhodnutí, které se vztahovalo jen k části požadovaných

informací, které žalovaný neposkytl, aniž by o tom vydal rozhodnutí). Jestliže pak stěžovatel tyto námitky zopakoval v podané žalobě proti negativnímu fiktivnímu rozhodnutí podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., jistě bylo na místě, aby se městský soud v rámci posuzování toho, zda fiktivní rozhodnutí existuje, vypořádal nejen s tím, zda byly informace poskytnuty včas, ale také s tím, zda se jednalo o informace úplné. Neučinil-li tak s poukazem, že tato otázka máji předmět daného řízení, dopustil se nesprávného posouzení právní otázky. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak byl naplněn.

Nejvyšší správní soud proto rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s.). V novém řízení městský soud posoudí, zda žalovaný plně vyhověl stěžovatelově žádosti o poskytnutí informací nebo zda mu zčásti nevyhověl a došlo tak k vydání fiktivního rozhodnutí o odeřření poskytnutí některých informací a v návaznosti na to případně z tohoto hlediska posoudí i rozhodnutí žalovaného.“

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů vázán názorem Nejvyššího správního soudu uvedeného výše, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu se podává, že žalobce dne 20.9.2005 požádal Policii ČR, Policejní prezidium, podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí informací o obsahu celé výroční zprávy Policie ČR za rok 2004 o poskytování informací podle zákona obsahující počet podaných žádostí o informace, počet podaných odvolání proti rozhodnutí, opis podstatných částí každého rozsudku soudu, výsledky řízení o sankcích za nedodržování zákona a další informace vztahující se k uplatňování zákona. Podáním ze dne 4.10.2005 byla žalobci poskytnuta Výroční zpráva za rok 2004 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999Sb., o svobodném přístupu k informacím. Ve výroční zprávě byl uveden počet podaných žádostí o informace, počet podaných odvolání proti rozhodnutí, opisy podstatných částí každého rozsudku soudu. Výsledky řízení o sankcích za nedodržování zákona a další informace vztahující se k uplatňování zákona nebyly (s ohledem na jejich neexistenci) ve zprávě blíže specifikovány. Zpráva byla žalobci odeslána dne 5.10.2005 (hromadný podací list ze dne 5.10.2005). Dne 14.10.2005 podal žalobce odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informací požadovaných žalobcem žádostí ze dne 20.9.2005. V odvolání také namítl neúplnost následně (dne 12.10.2005) žalobci doručené zprávy čj. PPR-10-103/K-PIS-2005 a tvrdil, že tím spíše tak uplynutím dne 5.10.2005 nastala fikce vydání zamítavého rozhodnutí podle ust. § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona (ve znění účinném do 22.3.2006) jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány a orgány územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky. Podle ust. § 4 zákona povinné subjekty poskytují informace žadateli na základě žádosti nebo zveřejněním.

Podle ust. § 15 odst. 1 cit. zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží podle § 14 odst. 2 nebo podle § 14 odst. 3 písm. b). Je-li povinným subjektem obec, vydává rozhodnutí obecní úřad. Podle odst. 4 cit. ustanovení jestliže orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informace či nevydal rozhodnutí podle § 15 odst. 1, má se za to, že

vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne, kdy uplynula lhůta pro vyřízení žádosti. Podle ust. § 16 odst. 3 cit. zákona odvolací orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů od předložení odvolání povinným subjektem. Jestliže v uvedené lhůtě o odvolání nerozhodl, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil; za den doručení tohoto rozhodnutí se považuje den následující po uplynutí lhůty pro vyřízení odvolání.

Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že jemu poskytnuté informace byly neúplné, tj. že jeho žádosti o poskytnutí informací nebylo plně vyhověno. Žalobce žádostí o poskytnutí informace zcela jednoznačně požadoval informaci o obsahu celé výroční zprávy Policie České republiky za rok 2004 o poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle ust. § 18 odst. 1 písm. a) až e) zákona o svobodném přístupu k informacím (ve znění účinném do 22.3.2006) musí každý povinný subjekt vždy do 1. března zveřejnit výroční zprávu za předcházející kalendářní rok o své činnosti v oblasti poskytování informací podle tohoto zákona obsahující následující údaje: a) počet podaných žádostí o informace, b) počet podaných odvolání proti rozhodnutí, c) opis podstatných částí každého rozsudku soudu, d) výsledky řízení o sankcích za nedodržování tohoto zákona bez uvádění osobních údajů, e) další informace vztahující se k uplatňování tohoto zákona. Žalobce tedy požadoval znění dokumentu veřejně přístupného (sám na tuto skutečnost v žádosti poukazoval), tomuto požadavku odpovídá zaslání tohoto dokumentu v celém jeho znění. Žádosti o poskytnutí informace bylo plně vyhověno poskytnutím právě tohoto (a k 1.3.2005 zveřejněného) dokumentu v jeho znění existujícím, ač eventuelně nevyhovujícím požadavkům kladeným na výroční zprávu zákonem, v době jeho poskytnutí. Vady výroční zprávy neznamenaají, přitom tato konkrétní zpráva je onou poskytovanou informací, že žádosti o poskytnutí informace nebylo částečně vyhověno. Tak by se stalo v případě, kdyby žalobci byla poskytnuta výroční zpráva v menším rozsahu, než je její skutečné znění. Takový stav však nenastal, správní orgán poskytl celou výroční zprávu, tedy žalobci plně vyhověl. Na tomto závěru nic nemění to, že žalobce v žádosti o informace zopakoval požadavky zákona na obsah výroční zprávy. Pokud žalobce považoval výroční zprávu za neúplnou, mohl požadavek formulovat přímo jako žádost o poskytnutí znění všech rozsudků týkajících se poskytování informací, popř. na neúplnost zprávy správní orgány upozornit. Z rozhodnutí žalovaného se podává, že žalobce tak učinil a v tomto směru podal stížnost na neplnění povinností policie, kterou se příslušné orgány také zabývaly. Z povahy výroční zprávy a ze způsobu, jakým je dáván její obsah navenek najevo, soud dovozuje, že správní orgán poskytující informaci - celé znění výroční zprávy - je vázán jejím aktuálním uveřejněným obsahem v době poskytování informace, posuzovat její obsah, tj. také zdali zpráva byla zpracována v souladu s požadavky zákona, mu při poskytování této informace nepřísluší. Řízení o žádosti o poskytnutí informace nenahrazuje proces (zjevně dlouhodobý) tvorby výroční zprávy.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Ve věci soud rozhodl bez jednání neboť účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario. I když byl žalovaný ve věci úspěšný, žádné náklady řízení mu nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto

rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V Praze dne 29. prosince 2009

Mgr. [REDACTED] v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

[REDACTED]

Tento rozsudek ze dne 29. prosince 2009, č.j. 7Ca 4/2006 nabyl právní moci dne 12. února 2010. Připojení doložky provedl [REDACTED] dne 12. dubna 2010.